

Forfatter: Hostrup, C.

Titel: Udrag fra GJENBOERNE

Citation: Hostrup, C.: "Komedier og Digte", i Hostrup, C.: *Komedier og Digte*, udg. af Aage Marcus ; Overbibliotekar, Dr. phil. H. Topsøe-Jensen , 1954, s. 40. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hostrup01-shoot-idm140699401533840/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Komedier og Digte

KLINT. Aa, det kommer Maverne nok ud af – de har Øvlsen.

HUTTER *haanigt*. Generalforsamlingen antager, hvad den nylig har forkastet. Det er ganske mærkeligt!

KLINT. Kaldet De det mærkeligt? Saa har De nok aldrig været paa en Studentergeneralforsamling før?

HUTTER. Jo det skulde jeg mene.

KLINT. Da skulde man ikke tro det, for saadan bærer vi os altid ad. Men hvor skal Stadsen staa? Det er smukt Frostvej, skal vi gaa ud til Lars Mathisen?

ALLE. Ja!

KLEMMER. Ja saa faar man sig da en god Motion. Men lad os saa gaa strax, for at man kan komme i ordentlig Tid i Seng.

KLINT. Aa ja! I kan komme og hente mig om et Kvarters Tid.

ALLE. Ja vel! Adjø.

De gaa.

SYVENDE SCENE.

Klint. Basalt.

KLINT. Naa saa skal vi da til Sold i Aften.

BASALT. Ja jeg kan ikke komme med, jeg har lovet min Onkel at komme hen til ham i Aften.

KLINT. Naa, skal Du nu hen til din Onkel igjen? Gud veed, hvorfra du paa een Gang har faaet en saa forbistret Kjærlighed til den gamle Pebersvend. Du render jo der hvert Øjeblik. *Tænder sin Pibe.* Hvad bestiller I da?

BASALT. Aa – vi spiller Rambus.

KLINT. Rambus! Aa Gud hjælpe mig. – Ja men

hør, du kan jo altid gaa til din Onkel en anden Gang.
Kom nu med!

BASALT. Nej, jeg har lovet det ganske bestemt.

KLINT. Aa du er ret bleven et kjedeligt, moralsk rigtigt Menneske! Ja saa vil jeg trøste mig med at se paa min lille nysselige Smededatter. *Ser ud ad Vinduet.* Aa hun er der ikke! Det var dog kjedeligt! Jeg plejer altid paa denne Tid at sige hende god Nat. Hør, har hun ikke været i Vinduet i Eftermiddag?

BASALT. Aa hvad veed jeg det!

KLINT. Dit utaknemmelige Skarn, som ikke skjøner det bitterste paa, at vi har saadan en sød lille Gjenboerske. Men saa gør hun ogsaa Gjengjæld og skjøner heller ikke paa dig igjen. Jeg og hun er derimod bleven ganske gode Venner. Hun bliver rigtignok rød i Hovedet, naar jeg ser paa hende, men hun trækker sig ikke længer tilbage, og somme Tider har hun kigget saa polisk herover, saa jeg er bleven ganske desperat i Hovedet og har faaet det fortvivlede Indfald at løbe derover og præsentere mig som Frier. Men jeg har, Gud ske Lov, altid betænkt mig, inden jeg naaede Porten. Hvor skal du nu hen?

BASALT. Jeg vil lidt ned paa Læsestuen.

KLINT. Gaa med Gud, min Dreng, og lad mig se, du forbedrer dig!

Basalt gaar.

OTTENDE SCENE.

KLINT.

Saa, nu er det blevet mørkt, og de Børster er ikke komne endnu. Det er sandt – jeg skrev en Regensvisse forleden Dag, den kunde maaske bruges ved